

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SZEKCIÓ

RÓZSA kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(22671/04. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2008. január 29.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
köörülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Rózsa kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Françoise Tulkens, *Elnök*
Baka András,
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Antonella Mularoni,
Danutė Jočienė,
Dragoljub Popović, *bírák*,
Sally Dollé, *Hivatalvezető*,

2008. január 8-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy Magyarország ellen benyújtott kérelem (22671/04. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (az "Egyezmény") 34. Cikke alapján egy magyar állampolgár, Rózsa Márta (a "kérelmező") 2004. április 6-án terjesztett a Bíróság elé.
2. A Magyar Kormányt (a "Kormány") képviselője, dr. Höltszl Lipót képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.
3. 2006. október 2-án a Bíróság úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Az Egyezmény 29. Cikkének 3. bekezdése alapján úgy döntött, hogy a kérelem érdemét és elfogadhatóságát együttesen vizsgálja.

A TÉNYEK

4. A kérelmező 1952-ben született és Budapesten él.
5. 1990. november 2-án a kérelmező kiskorú lánya nevében apaság megállapítása iránti pert indított a gyermek állítólagos apja, egy német állampolgárságú németországi lakos ellen. A kérelmező tartásdíjat is követelt.
6. Több tárgyalást követően 1992. november 23-án a bíróság nemzetközi jogsegély keretében megkereste a német hatóságokat vércsoportvizsgálat elvégztetése céljából. Az eredményt 1994. május 25-én kapta kézhez a bíróság. 1995. január 9-én az orvosszakértő benyújtotta a bírósághoz a vérvizsgálat eredményére alapozott szakvéleményét.

7. 1995. április 18-án a bíróság kromoszómvizsgálat elvégztetése céljából kereste meg a német hatóságokat. Többszöri sürgetés ellenére a kért minták csak 1999. február 24-én érkeztek meg. Az eredmények alapján 1999. április 7-én további szakvélemény benyújtására került sor.

8. 2000. május 18-án a bíróság a felperes javára döntött, megállapította alperes apaságát, és tartásdíj fizetésére kötelezte az alperest.

9. 2001. december 19-én a Fővárosi Bíróság jogerős ítéletében helybenhagyta az ítéletet. Ezt követően közigazgatási eljárás indult a gyermek családi nevének megállapítása céljából.

10. Mivel az apa nem volt hajlandó önként eleget tenni a bírósági határozatokban foglaltaknak, 2002. december 16-án a kérelmező végrehajtási eljárás megindítását kérte ellene a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt.

11. 2003. június 3-án az ügyirat megérkezett az Igazságügyi Minisztériumba további intézkedések megtétele céljából.

12. 2003. december 8-án az Igazságügyi Minisztérium Nemzetközi Magánjogi Főosztálya arról tájékoztatta a kérelmezőt, hogy a hatáskörrel rendelkező német hatóság (*„Bundesverwaltungsamt”*) tartozásának kiegyenlítésére kötelezte az apát.

13. Az apa első alkalommal 2004 áprilisában teljesített fizetést. Úgy tűnik, hogy 2006 augusztusában megszüntette a tartásdíj fizetését, mivel lánya 2006. szeptemberében betöltötte 18. életévét, s vita merült fel azt illetően, hogy az apa fizetési kötelezettsége továbbra is fennállt-e amiatt, hogy lánya nappali tagozatos egyetemista lett.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

14. A kérelmező panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében lefektetett “ésszerű idő” követelményével. Az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdése kimondja:

“Mindenkinek joga van arra, hogy ... bíróság ... ésszerű időn belül ... hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában ...”

15. A Kormány vitatta a panaszt.

16. A figyelembe veendő időszak csak 1992. november 5-én kezdődött, amikor az egyéni panasz jogának Magyarország általi elismerése hatályba lépett. Az azóta eltelt idő ésszerű voltának megítéléséhez azonban figyelembe kell venni az eljárás ezen időpontbeli állapotát is. A Bíróság

észrevételezi, hogy 1992 novemberében az ügy már két éve folyamatban volt.

17. A szóban forgó időszak 2003. december 8-án ért véget, amely időpont után Magyarország már nem tudta befolyásolni az eljárás kimenetelét. Ilyen módon az eljárás tizenegy évig és egy hónapig tartott. A Bíróság álláspontja szerint azonban az 1992. november 22.-1994. május 25., valamint az 1995. április 18.-1999. február 24. közötti, összesen öt év és négy hónapot kitevő időszak nem róható a magyar hatóságok terhére, mivel ezen késedelmek a jogsegéllyel kapcsolatos német intézkedések elhúzódásából fakadtak, amelyek felgyorsítása nem állt a magyar hatóságok hatalmában. Ilyen módon a releváns időszak két bírósági szintet és a végrehajtási szakaszt is magában foglalva öt évig és kilenc hónapig tartott.

A. Elfogadhatóság

18. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

19. A Bíróság megismétli, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az eset egyedi körülményeinek fényében, és az alábbi kritériumokra figyelemmel kell megítélni: az ügy bonyolultsága, a kérelmező és a releváns hatóságok magatartása, valamint a per tétje a kérelmező számára (ld. többek között *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). Ez utóbbi kritériumot illetően a Bíróság megjegyzi, hogy személyi állapottal kapcsolatos ügyekben különleges szorgalommal kell eljárni azon lehetséges következményekre tekintettel, amelyekkel az eljárás elhúzódása járhat, különösen a családi élet tiszteletben tartásához fűződő jog élvezete tekintetében (*Laino v. Italy* [GC], no. 3158/96, § 18, ECHR 1999-I).

20. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. Cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. fent idézett *Frydlender*).

21. A benyújtott anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A Bíróság különösen megjegyzi az 1999. április 7.-2000. május 18. közötti egy éves időszakot, amely teljes mértékben inaktív volt. A kérdéssel kapcsolatos esetjogra figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének.

Ezért az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

22. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

23. A kérelmező 15000 euró vagyoni és nem vagyoni kártérítést követelt.

24. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdésben.

25. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. A Bíróság azonban úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett. Méltányossági alapon ítélve 1500 eurót ítél meg számára ilyen címen.

B. Költségek és kiadások

26. A kérelmező ilyen címen nem terjesztett elő igényt.

C. Késedelmi kamat

27. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatóvá *nyilvánítja* a kérelmet;

2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették;

3. *Megállapítja*:

(a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára nem vagyoni kár tekintetében 1500 (egyezer ötszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét kell kifizetnie az alperes Állam nemzeti valutájában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;

4.A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2008. január 29-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Tulkens
Elnök

Sally Dollé
Hivatalvezető